

Moje cesta k fotografování

Párkrát jsem se již zamýšlel nad tím, co mě vlastně k fotografování poprvé přivedlo a kdy se tak stalo. Často to byly rozpačité chvíle, které následovaly po otázce někoho z mých přátel: „Ty jo, jak dlouho už fotíš?“. Většinou jsem zahučel něco neurčitého ve smyslu, že to se mnou není nijak slavné, že fotím pár let a jen tak, pro radost.

Jindy jsem se nad touto věcí zhloubal, když jsem si chtivým pohledem prohlížel internetové stránky výrobce fotoaparátů, kde byla těla přístrojů rozdělena do tří kategorií: základní, poloprofesionální a profesionální. Bylo tam také psáno o tom, že vyšší kategorie se nejlépe hodí pro fotografy, kteří se již „určitou“ dobu fotografií zabývají, a tak mohou... a nyní následoval výčet toho, co všechno mohou. To mě zaujalo. Znamená to tedy, že fotografové, kteří fotografují dobu menší než „určitou“, nemohou? Komicky znělo i ono neurčité určení časového intervalu na „určitou“ dobu. I tyto okamžiky přispěly k tomu, abych si už jednou pořádně zrekapituloval svoji fotografickou historii.

Analogová éra

Po čtvrté třídě základní školy jsem se vypravil na prázdninový tábor do Tater. K tomu jsem byl vybaven mimo jiné malým černým filmovým kompaktem. V něm jsem měl barevný film na 24 políček, hledáček, expozimetr, autofokus a blesk. Před odjezdem jsem trénoval ovládání fotoaparátu na zahradě, takže na prvních několika vzácných snímcích se vyjímalo ohniště, dlažba a pár rozostřených květin ze skalky. Za to rozostření fotoaparát pochopitelně nemohl, vinu s odstupem času dávám svým prstům, které ještě asi nebyly plně schopny rozlišit mezi úplným a polovičním stisknutím spouště. Tím jsem se v rámci možností rozfotil a dále jsem pokračoval až na místě určení v Tatranské Štrbě.

Musím podotknout, že tehdy mě fotografování příliš nezajímalo a bral jsem ho jen jako metodu k uchování zrakových vjemů. Vyfotil jsem si dřevěného medvěda, který stál vedle chaty, chatu samotnou, Kriváň na obzoru, hřiště, snad i míč, se kterým jsme hráli nohejbal, a později na výšlapech horská plesa, skály, kleč a jiné objekty. Lidi jsem nefotil, protože mi to tehdy připadalo jaksi trapné a také se pořád hýbali, což mi nebylo už vůbec příjemné. Můj postoj k fotografování zůstal několik dalších let neměnný, v nich jsem nafotil jednotky až desítky fotografií buď nějakých jednotlivých objektů, které se mi líbily, nebo lidí, kteří se chtěli nechat spolu vyfotit jejich fotoaparátem a já jsem byl právě nablízku.

Digitální éra

Tato éra v mém fotografování začala 15. 12. 2009 v 10:45, dle zápisu v EXIFu. To už jsme měli sice také kompak, ale stříbrný, tvaru pravidelného kvádru se zaoblenými rohy a hlavně digitální. Nejvíce se mi na něm líbil zoom a také to, že bylo lze nafocené obrázky hned vidět a dle libovůle mazat či pořizovat jiné.

Na tomto místě podotýkám, že dodnes nesouhlasím s hlasy, které vykřikují, že mít přibližně jednu šanci na snímek u analogu bylo dobré, protože to lidi aspoň naučilo fotit. Pochopitelně dnes existují lidé, kteří s oblibou a často nasekají 100 nebo 200 očířvoucích digitálních fotografií za sebou. Avšak tvrdit, že je to tím, že to fotoaparáty zvládají, je stejný výplod jako tvrdit kupříkladu, že když dříve nebylo tolik pistolí, tak se lidé méně vraždili. Chyba je v tom, kdo fotí či střílí, ne v nešťastné technice, která za nic nemůže.

Moje první digitální fotografie zobrazuje ozdobnou sošku z ledu a předznamenává můj začínající zájem o makro. V tomto období mě tedy fotografování zajímalo více, fotil jsem flóru a faunu na dovolených, detaily architektury, ba i sem tam nějakého člověka, ale stále to ještě bylo dosti statické. Jistě si každý dokáže představit fotografii rodiny, která spořádaně stojí u mola, za sebou má hromadu loděk a vesele se směje.

Další posun přišel ve třetím ročníku na gymnáziu, kdy jsem vinou úrazu skončil na několik týdnů v domácím léčení, ale s povolenými vycházkami. V té době jsem měl poloprofesionální zrcadlovku se světelným zoomovým objektivem, se kterou fotím dodnes, a díky oněm vycházkám jsem měl na fotografování mnoho času. Popisný styl mi zůstal, snažil jsem se prozkoumávat různé speciálnější oblasti jako HDR nebo experimentování s velmi rychlými a pomalými časy. Na gymnáziu se také studenti baví, všelicos oslavují, a tak jsem na některé akce nosil zrcadlovku a dokumentoval. To, že potom někdo mé fotografie pochválil, pro mě bylo motivující a příjemné.

Současnost

Vzhledem k tomu, že mě fotografování bavilo, nosil jsem častěji s sebou fotoaparát, což člověka přinutí fotit, i kdyby nechtěl, protože zrcadlovka má svoji váhu a nosit ji na krku naprázdno je trapné. Tím, že člověk fotí více, tak se zlepšuje, což ho nutí fotit ještě více (protože má radost z dobrých fotografií), a tak se kruh uzavírá. Cítil jsem ale, že bych se měl zlepšit především v technických oblastech fotografie, a tak jsem si zapsal předmět DIF. Známkou z něj zatím nemám, ale už nyní mohu říct, že předčil má očekávání v tom, jaké další věci jsem se ještě mohl naučit.

Budoucnost

Až pomine šílenství okolo konce semestru a zkuškového období, mám v plánu nafotit několik portrétních sérií s využitím technik, které jsme se učili, tedy experimentovat s blesky, softboxy nebo odraznými deskami. Tyto pomůcky si většinou vyrábím, pokud je to alespoň trochu možné. Další věc, které se hodlám věnovat, je paralelně k digitální technice návrat k analogu, včetně zvětšování.

Kvůli všem těmto aktivitám takřka ležím v inzerátech na fototechniku a v článkách o fotografování, vyřizuje se mi pár objednávek... Na závěr bych tedy rád vyjádřil spokojenost s tím, že na FELu takovýto předmět máme a doufám, že zůstane stejný nebo se případně i vylepší.

